

Chờ ngày nắng lên

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Long truy cập vào fan page chính thức do mình quản lý, xóa ngay dòng status vừa đăng mới được tròn 5 phút. Đã 12 giờ đêm mà vẫn còn nhiều người online quá. Long cũng chẳng hiểu tại sao mình lại đăng số điện thoại lên wall hội, hứa sẽ xóa nó trong 5 phút và chờ đợi.

Trở thành người nổi tiếng từ khá sớm trong một cuộc thi hát ăn khách trên tivi, Long được rất nhiều người yêu mến và theo dõi. Đôi khi, câu lơ đãng bật cười khi thấy tin nhắn của một fan rụt rè mà khao khát, với những lời chúc giản dị nhưng dễ thương vô cùng...Dạo gần đây Long hay ngủ muộn, tập luyện cho vòng thi cam go phía trước và đọc hàng trăm tin nhắn của các fan. Những dòng chữ ngắn ngủn với nội dung năn nỉ Long làm f.s hay add friend khiến cậu mệt mỏi vô cùng. Liệu trong số hàng trăm người dõi theo Long mỗi ngày, có bao nhiêu fan yêu quý và ủng hộ Long thực sự? Hay họ chỉ bắt chuyện với Long để có được những ánh nhìn ngưỡng mộ, rằng mình có quan hệ mật thiết với người nổi tiếng hay chỉ đơn giản là gào ầm lên cho cả thế giới biết rằng, Trịnh Hoàng Long đã add friend mình rồi...

Suy nghĩ ấy chợt thoáng qua trong tâm trí khiến Long bật cười cay đắng. Suy cho cùng, nếu bạn yêu quý một ai đó thực sự, bạn sẽ tìm cách để người đó có được sự bình yên mà họ hằng mong muốn, bất chấp việc điều đó có thể khiến bản thân mình bị tổn thương...Long thở dài, nhìn lên bầu trời đầy mây âm u, trong lúc lướt qua từng dòng tin nhắn từ những người xa lạ, tự hỏi rằng có hay không một người luôn dõi theo Long mỗi ngày, trong âm thầm và lặng lẽ, không phô trương, đòi hỏi, và tất cả những gì họ cần chỉ là dòng chữ: “Hôm nay, Long vẫn ổn”...Đang loay hoay với những luồng suy nghĩ lộn xộn và mớ cảm xúc rối rắm, Long ngăn người khi đọc dòng tin nhắn của một nick facebook lạ hoắc, hình như chưa từng xuất hiện trên wall nhà Long bao giờ.

“Tớ có số của Long rồi. Nhưng Long yên tâm, tớ sẽ không gọi đâu, vì tớ biết đang có rất nhiều người muốn nói chuyện với Long. Tớ biết thời gian này Long đang tập hát rất mệt. Tớ không có ý làm phiền Long đâu, tớ gửi tin nhắn này chỉ muốn chúc Long may mắn và luôn cố gắng hết mình. G9”

Một thoáng lặng yên...Long vớ lấy cái điện thoại, hàng chục cuộc gọi nhờ và những tin nhắn nối đuôi nhau hiện lên khiến Long hơi ngạc nhiên và có phần choáng váng..Vây là, cô bé ấy đã đúng. Long trầm ngâm nhìn gương mặt đang mỉm cười rất xinh trên facebook Thiên Linh, tự hỏi đây chính là người mà mình đang tìm kiếm hay chỉ đơn giản là một chiêu PR bản thân chuyên nghiệp và xuất hiện đúng lúc khiến Long xao xuyến. Quá mệt mỏi, Long trèo lên giường, tự nhủ mình đã trở nên đa nghi như vậy từ khi nào và dần dần chìm vào giấc ngủ với hình ảnh cô bé Thiên Linh còn vương vấn mãi...

Thức dậy trong một sáng mùa đông mưa giăng đầy những góc phố Hà Nội, Long mở cửa, ngẩng mặt lên cao cho những hạt nước mát lạnh làm tươi mới tâm hồn, Long yêu mưa, nhưng cũng ghét kiểu thời tiết miên man ấy. Thì đơn giản, mưa...khiến con người ta tìm thấy sự bình yên trong tâm hồn, phẳng lặng như những khúc trũng ngân ngấn nước, nhưng cũng trống vắng và cô đơn như đường phố một sáng chủ nhật ngày mưa...Căn nhà hoàn toàn trống vắng, ba mẹ Long đều đã đi làm hết, kể cả chủ nhật thì một ông giám đốc như bố Long cũng hiếm khi được hoàn toàn nghỉ ngơi trong ngôi nhà nhỏ của mình. Long không lên mạng, không xem phim, những việc làm ấy đối với cậu giờ đây trở nên vô vị và tẻ ngắt, nhưng hơn hết, Long sợ đối mặt với thế giới ngoài kia, sợ nhận ra mình đang cô đơn đến hiu quạnh giữa cái bóng của một người nổi tiếng ồn ào nhưng lại không có lấy một chỗ cho yêu thương thực sự.

Chợt, Long nhìn đắm đắm vào màn hình laptop, hình ảnh cô bạn Thiên Linh lại hiện lên, rõ ràng và mang một sức hút lạ kì. Long nghĩ, có lẽ nên cho bản thân mình một cơ hội, để tìm kiếm cái gì không rõ, nhưng có lẽ nó cũng tương tự như một liều thuốc hạnh phúc, và Long sẽ cảm thấy được sẻ chia. Không chút chần chừ, Long reply tin nhắn của Linh và chờ đợi. Hôm đó, Long đã cảm thấy rất vui. Linh nói chuyện cuốn hút, có duyên và không hề dả động đến việc làm f.s hay add friend như vô vàn những fan xung quanh Long. Cuối cùng, Linh nói phải đi làm thêm và hẹn gặp Long khi khác, Long mới đột ngột chuyển giọng:

- Cậu có vui không?

- Có. Còn cậu?

- Cũng khá. Vây cậu có muốn nói chuyện với tớ tiếp không?

- Nếu cậu muốn.

- Nếu tớ nói không thì sao?

Chưa kịp đợi Linh trả lời, Long tắt máy. Nếu tất cả chỉ là một vở kịch, chắc hẳn Linh sẽ bắt Long giải thích, hay tệ hơn là phô bày cho tất cả mọi người thấy thần tượng của họ là người như thế nào. Long có thể sẽ phải trả giá cho việc làm của mình, nhưng cậu cần một phép thử, và nếu Linh thực sự tôn trọng sự bình yên của Long đến vậy, cậu ấy sẽ làm như Long muốn. Vỏ bọc của một ngôi sao đã khiến Long thận trọng hơn khi để ai đó bước vào cuộc sống, không mục đích hay lợi dụng, liệu điều đó có là quá đáng? Long thở dài trước khi chìm vào dòng suy nghĩ về tương lai, về kết quả mà cậu đang mong muốn nhận được từ tình bạn mới chớm nở với Linh, về cảm giác của mình khi bắt buộc phải nhìn Linh bằng ánh mắt khác, như bao người...

Và rồi...Long đã đúng khi quyết định mở cửa trái tim mình với Linh. Những ngày sau đó, cô bé tuyệt nhiên không hỏi Long về câu nói kì lạ của cậu, vẫn lặng yên, và vô hình trên tất cả. Ngày Long gọi cho Linh bằng số điện thoại của cô bé, năng rực rỡ khắp các ngõ khuất tâm hồn. Long lo sợ mình đã làm Linh bị tổn thương, nhưng thật kì lạ là cô bé không hề giận hay thắc mắc, Linh chỉ cười tinh nghịch và nói với Long: “Cậu không cần giải thích đâu. Giữ cho riêng mình cậu để còn lấy ra dùng về sau nếu cần nữa chứ!” Long cảm thấy nhẹ nhõm và bình yên vô cùng khi nghe câu nói ấy. Vậy là, Linh bước vào cuộc sống của Long, trong âm thầm và lặng lẽ, không phô trương, đòi hỏi, như một vệt nắng mềm khiến cho tâm hồn cậu ngôi sao trở thêm tươi sáng....

Hôm nay, Linh hẹn Long ở Cafe Songs từ rất sớm...Đây là quán café nhỏ mà mẹ đã nhường lại cho Long làm quản lí, nằm duyên dáng trong một con hẻm với giàn hoa ti gôn rực rỡ, với hương vị thơm nồng nàn của những loại đồ uống rất khó gọi tên, với tất cả sự bình yên và đáng yêu mà một con người như Long luôn muốn ngập chìm trong nó...Đây là nơi Long và Linh hay tút chuyện trò ở băng ghế dài bên cửa sổ, nhâm nhi một Hello Sunny Day ấm áp hay Lonely nhẹ nhàng mà thanh mát. Quán lấy ý tưởng từ câu chuyện Long đọc trên một mạng xã hội của tác giả tên Hạc Xanh, với những thứ đồ uống như Hạnh Phúc, Bình Yên, Lãng Quên...Nhưng, cuộc đời Long gắn với âm nhạc, và cậu quyết định đặt tên đồ uống của quán theo tên riêng của những khúc ca.

Mọi chuyện sẽ vẫn bình yên và trong trẻo như thế nếu hôm diễn ra vòng thi quan trọng ấy, Long không hát hỏng. Các fan của Long đã vô cùng thất vọng khi thấy phong độ của cậu sa sút như thế. Long không giải thích, cũng không phân bua gì cả, và có lẽ cũng chỉ mình Linh biết, trước hôm biểu diễn 1 tuần, Long bị viêm họng khá nặng, cậu đã cố gắng hết sức và gục xuống khi bước ra khỏi ánh đèn sân khấu, giọng cậu lạc đi trong hơi thở gấp gáp...Sau chuyện đó, Long không dùng điện thoại và facebook một thời gian dài. Cậu cảm thấy ngột ngạt giữa cuộc đời này. Long cắt đứt liên lạc với thế giới, kể cả cô bạn thân nhất của mình. Long sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Linh mà ngàn lần cậu không muốn thấy. Linh hay đến quán và nghe Long hát vào mỗi tối, vẫn là cậu với chiếc guitar quen thuộc, và những bản nhạc về mưa cứ đều nhẹ cất lên. Long cũng không hiểu tại sao mình lại chỉ thích hát về mưa những lúc buồn, nhưng cậu cảm thấy dễ chịu hơn khi đắm mình trong giai điệu của The Rainy Day. Những lúc đó, Linh chỉ lặng yên nơi băng ghế thân quen, và đôi lúc, Long cảm thấy mình đã vô tình lướt qua những giọt nước mắt của cô bé. Sáng nay thức dậy, Long bỗng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều khi nhìn thấy tin nhắn của Linh. Gọi cho mình một Lonely quen thuộc, Long thoáng thấy bóng Linh rẽ vào phía cửa trước và ngồi xuống băng ghế bên cạnh mình...

- Này!

- Sao?

- Cậu đọc đi! Nhanh!

Linh giục giã, chỉ vào màn hình laptop, nơi có tấm ảnh to dùng Linh chụp khi Long hát ở quán vào mỗi tối có thời gian rảnh. Long nhìn theo, hơi thờ ơ nhưng cũng bắt đầu đọc.

Đó là lá thư từ một fan của Long, gửi đến mọi người trong fan page cuộc trò chuyện giữa Long và cô bạn, khi mà cậu hét vào điện thoại :” Đừng làm phiền tôi nữa!” rồi cúp máy. Long thờ dài...Cậu biết trước rằng cô bạn ấy sẽ phản ứng như thế, và Long cũng chờ một lời nói mĩa mai hay giận dỗi từ Linh. Nhưng cô bé chỉ im lặng, và điều đó khiến Long cảm thấy càng khó khăn khi mở lời...

- Đúng vậy đấy! Bạn ấy gọi cho tớ cả trăm cuộc, đôi khi còn nhắn những tin

nhấn trách mắng và dọa dẫm. Tớ không thể chịu đựng được! Tớ cũng là con người mà! Tớ thực sự...

Linh vẫn chỉ nhìn Long bằng ánh mắt vô hồn, như càn cửa thêm vào lòng cậu những vết cắt mới. Thời gian qua có lẽ đã là quá đủ với Linh, trong mắt Linh, Long cũng đã trở thành một thằng nhóc kiêu kỳ và chẳng đáng ngưỡng mộ chút nào chẳng? Dù sao thì người ta cũng đã quay lưng lại với Long, còn Linh, có ra đi hay không thì cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi...

- Vậy đấy! Tớ xấu xa. Mọi người đều không còn ở bên tớ nữa. Cậu còn định đợi đến bao giờ?

Long mỉm cười cay đắng, nhìn thẳng vào mắt Linh. Từng lời nói ra khiến Long tê tái. Cậu chợt cảm thấy bế tắc đến không ngờ...

- Sao cậu lại nói với tớ như vậy? Cậu nghĩ tớ là người như thế nào? Suốt thời gian qua...cậu đã không cho mọi người có cơ hội bước vào trái tim cậu. Ai cũng quay lưng lại với cậu không có nghĩa là tất cả những người thực sự yêu thương cậu sẽ làm như thế. Và cậu, dù đã bị tổn thương nhưng cũng không có nghĩa là sẽ sống với những tổn thương ấy mãi mãi. Cậu có thể buồn, có thể tuyệt vọng, nhưng cậu phải cho tớ cơ hội để chia sẻ với cậu tất cả những nỗi buồn kia chứ. Nếu không, thì Long ạ, cậu sẽ mất tất cả, kể cả tớ đấy!

Linh nói rồi bước nhanh ra khỏi quán, đôi mắt ngân ngấn nước khuất sau giàn ti gôn rực rỡ. Long ngồi lại, cảm thấy hẫng cả một khoảng tâm hồn. Không phải mọi người đều rời bỏ Long, mà chính cậu là người không cho họ cơ hội bên cạnh cậu. Và liệu, Long có thể khiến mọi người yêu quý mình không khi cứ chôn chân mãi ở nơi mà nỗi đau bắt đầu? Lật tìm bản nhạc trong đồng sách, Long mỉm cười, còn nốt hôm nay là cậu bước vào vòng thi quan trọng, quyết định việc đi hay ở của Long đối với cuộc thi này.

“Tớ chờ cậu ở băng ghế tối nay...” Long ấn nút gửi. Lòng trào dâng một cảm xúc rất khó gọi tên. Linh à, tớ xin lỗi...

8 giờ tối...Café songs vắng hoe.

Long lặng yên với cây đàn guitar trên bục gỗ phía trung tâm quán. Đáng lẽ giờ này Linh phải đến rồi chứ! Mọi lo lắng cứ ập tới khiến Long hoang mang

tốt độ. Nếu tối nay, Linh không tới, đồng nghĩa với việc Linh không chấp nhận Long, và...cậu sẽ mất Linh mãi mãi...

9 giờ...1 tiếng đồng hồ trôi qua trong những vô thức vang lên bên phím đàn lạnh lẽo...

Trái tim Long như tan chảy khi thấy Linh lẳng lặng bước vào quán, mắt không hướng về Long nhưng đối với cậu như vậy đã là quá đủ. Tiếng guitar nhẹ nhàng cất lên, ngỡ như một bản nhạc về mưa lại bắt đầu, nhưng không, đó là giai điệu của “You Make Me Feel My Love”...Long thấy ánh mắt Linh ấm lại nơi góc quán. Từng lời ca ngập tràn trong không gian và lắng lại trong lòng hai người trẻ. Khi ca khúc kết thúc, Linh vẫn bình thản nhấp môi trong cái cốc sữa trắng trên băng ghế, Long hỏi lớn:

- Cậu có muốn nói gì với tớ không, Linh?

- Sao cậu không tập hát để mai thi? – Linh không trả lời trực tiếp vào câu hỏi.

- À...cuộc thi...

Long mỉm cười bước xuống bên cạnh Linh.

-...chính là ca khúc đó! Nhưng mai tớ không thi đâu! Đó chỉ là một hình thức để cho cả thế giới biết rằng, you make me feel my love!! Cậu sẽ nhận nó chứ, và chờ tớ, khi những ngày mưa kết thúc, tớ sẽ trở về bên cậu...?

Linh bật cười hạnh phúc. Suốt quãng thời gian qua, cô bé cảm thấy mình thật may mắn khi được ở bên Long. Có thể cậu ấy còn buồn, có thể những bản nhạc về mưa vẫn sẽ được cất lên, nhưng Linh biết, nó sẽ sớm được cất lên bởi một con người khác. Một Long đúng nghĩa với bản thân cậu và sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Linh siết chặt tay Long. “Cầu cho ngày mai trời nắng!” Linh nhìn ra cảnh vật tinh khôi lấp lánh nơi mùa xuân vừa gõ cửa, mấy hôm nay nắng đã lên. “Mong những tia nắng tinh khôi ấy sẽ lan tỏa ngập tràn...trong những khúc nhạc của cậu, Long nhé!”